

Any II - Núm. 28

5 de juny 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

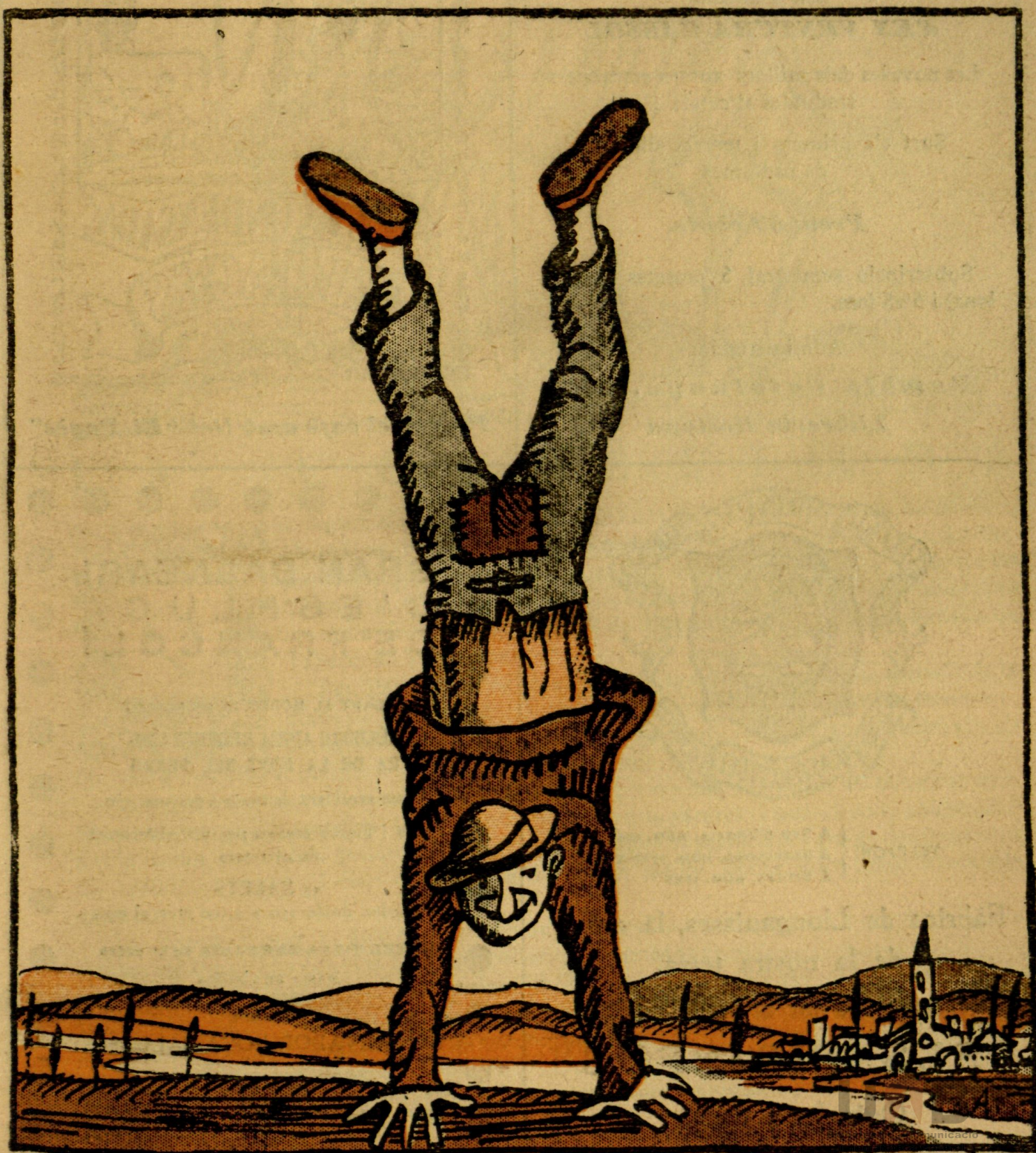
20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

En què quedem: aquest home té el cap als peus, o els peus al cap?

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

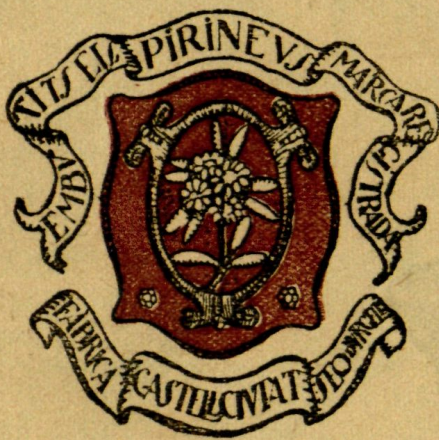
Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

**Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.**

**Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"**

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

**GRAN BALNEARI
D'ESPLUGA
DE FRANCOLÍ**

TOCANT AL MONESTIR DE POBLET

**CÉLEBRE AIGUA REGENERADO-
RA DE LA FONT DEL FERRO**

Clima excel·lent de repòs a 600 ms. s/m.

Parcs i boscos creuats per 50 quilòmetres
de carretera.

37 XALETs

es lloguen desde 170 a 2,500 ptes. al mes.

HOTEL VILLA ENGRACIA de 1.er ordre

MASIA DE L'AIGUA

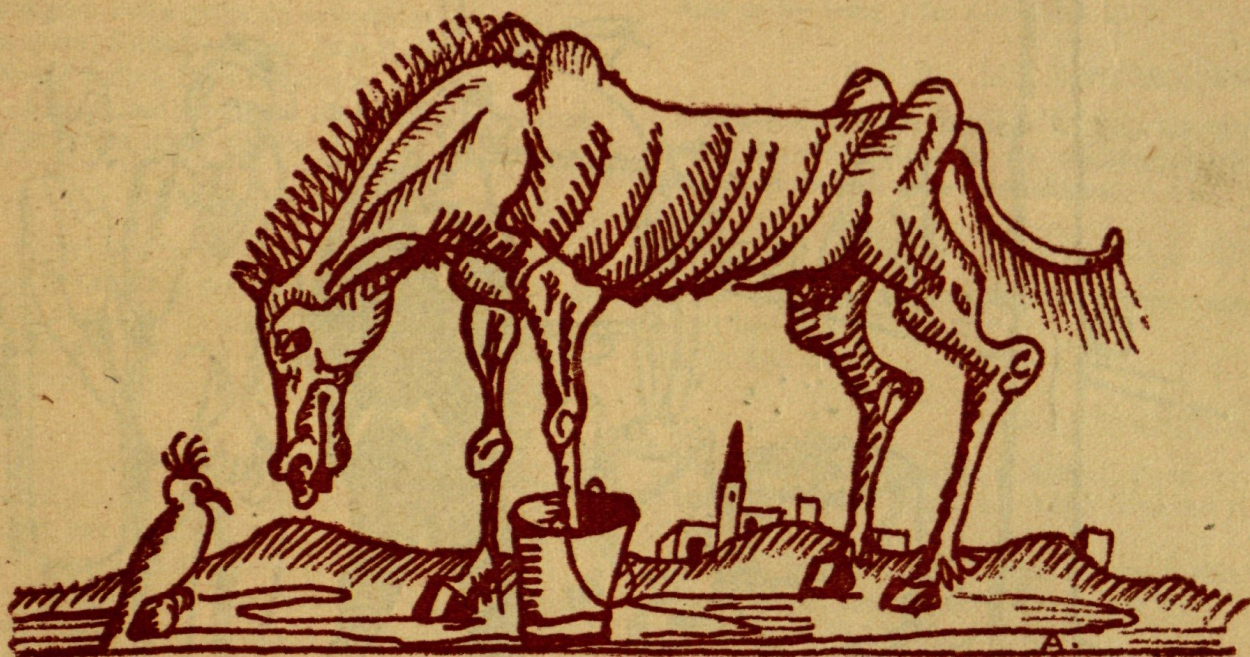
Propietari:

DR. SALVADOR ROCA BALLBER

Administració:

BRUC, 114, PRAL. 2.ª - BARCELONA

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

L A C O S T E L L A D A

UE diguin el què vulguin, la costellada és la costellada. No hi ha noble ni plebeu, no hi ha obrer ni amo que, un dia o altre, no hi caigui. La fan a la Salut de Sabadell, la fan al turó de Moncada, la fan a la Devesa de Girona, la fan als Camps Elisis de Lleyda, al Bosc de Valls, al capdamunt de Tremp, i al capdavant de Tortosa. I fins la fan a la Fàbrica de Tabacs, de Tarragona.

Per Pasqua florida és la diada de la mona; per Pasqua granada és la diada de la costellada. Qui va a Montserrat a fer-la, qui va al Montseny, o a la Conreria; qui, més econòmicament, va a les Planes; molts són els qui van a l'escullera, perquè n'hi hagi per tots els gustos.

Com que les coses rutllen tan bé, i totes ponen, ¿qui no està de broma? Bé és veritat que, segons els temps, les costelles són més grasses o són més magres. I què...! Avui són seques? Demà seran molsudes,ensem. L'esperança és el que ens serva. Però ara passen grosses, i cal aprofitar l'ocasió. El diari ho porta, que ara anem tan bé. Doncs, visca l'alegria, visca la gatzara!

La ginesta floreix a dojo per les muntanyes, floreixen les roselles, els clavells; fa bon temps; un temps que convida a saltar i ballar, i fins a banyar-se...

Bé, doncs: de què voleu que parlem? L'optimisme ens vessa per totes bandes, no ens podem estar de manifestar-ho. Cada dia llegim telegrams que vénen, telegrams que van, A l'últim ens hohem cregut. I tal com ho creiem, ho diem.

I quan llegim, oh! que el senyor Milà i Camps s'ofereix a abocar el seu bossot per les ballades de sardanes (entengui's costellades), ens enternim i aboquem per la finestra el nostre entusiasme.

I al fons del fons del fons (que diria Octavi de Manlleu) què voleu...! sempre amb cara de pomes agres, tampoc no es va enlloc.

FLUMELL.

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
BARCELONA

ARA SI QUE VA BÉ!

—I d'això, que me'n dius?

—Home, neuràs: exposició d'automòbils, exposició d'avicultura, exposició canina, exposició de mostres... doncs exposició d'escombraries! Bé n'hi ha d'haver per tots els gustos...

Del balconet estant

EL RELLOTGE DE LA CATEDRAL

Què li passa al rellotge de la catedral? Ell i tot està trastornat?

Tan aviat només toca que els quarts, tan aviat només toca les hores, tan aviat fa una barreja de quarts i d'hores, tocant desordenadament.

LA FABRICA DE TABACS DE TARRAGONA

Hem tingut una decepció. Nosaltres, que creïem que aviat podríem fumar puro fet a casa, i cigarretes ídem, hem caigut del ruc: sembla que n'hi ha per estona.

Podríem saber a què és degut? A on ha anat a parar aquella abrivada d'un bon començ, que semblava que aviat havia de tocar el cel amb les dents?

Sort que sabem que ningú no s'hi embutxaca diners; que si no... si no, arribaríem a sospitar

que el seu endarreriment obeeix a allò de: "tira, peixet, com més durarà, més rajarà".

Vagin de pressa, senyors! que tenim moltes ganes de fumar puro.

LA CAPONA

La Capona és el nom d'una cèlebre campana de la Seu de Tarragona. La Capona fa caure les batallades amb respecte i majestat. Sembla de dir: —Jo toco així perquè sóc de la Catedral primada.

Però a la Capona sembla que li ha sortit alguna "responzona".—Deixa't de Primada, dona—li diuen—mira com s'explica, aquesta esquila mortuòria.

La Capona no en fa cas. Continúa tocant. I les seves batallades sonen com a bufetades damunt la galta d'aquells que un dia juraren defensar... les garrofes.

ELS GOIGS DE CATALUNYA

Amb aquest títol acaba d'ésser publicat un llibre exquisidíssim, que no té preu, i que val totes les pessetes d'aquest món. Està molt bé. Porta

cent goigs, recollits amb gran amor, pel patrici llibreter Joan B. Batlle. N'hi ha que tenen més de tres cents anys. Es un llibre digne d'una gran literatura.

Mereix totes les alabances, mereix que tothom el tingui. Mereix figurar en primer lloc en les antologies. Porta goigs de col·leccions dels següents senyors: Salvador Babra, Joan B. Batlle, Salvador Roca i Ballvé, Lluís Casanovas, i d'altres.

L'impressor Altés, que sap a on té la mà dreta, n'ha fet un llibre que diu menja'm.

QUI VOL PORTAR ELS GEGANTS?

L'Alcaldia ha publicat un edicte per veure qui vol portar els gegants de Corpus. Però és que calen, enguany, els gegants?

No n'hi ha prou de gent que els fan, els gegants?

LES BRUIXES DE LLERS

Un jovenot eixerit, que es diu C. Fages de Climent, ens ha abocat una cabaçada de bruixes (car! encara no n'estàvem prou, d'embruixats?).

Sabeu com? amb un llibre; un llibre de versos, que encara que estiguin embruixats, agraden, agraden. I és que són de Llers; i ja és sabut que les llars de Llers, per bruixes tenen llirs. Molts llors es mereix qui ens les ha dutes, traient-les dels dominis llurs.

...I FACI'S RETRATAR

Total a 668'50 pessetes pugen les factures del retratista municipal, per diferents fotografies fetes per encàrrec de diverses seccions de l'Ajuntament.

Això és fer feina, i fer administració!

ÇO QUE DIU MONTESQUIEU

Montesquieu, famós estadista francès, diu que l'honor és el principi de les monarquies; la virtut és el principi de les repúbliques.

MES VELL QUE L'ANAR A PEU

—En què s'assembla una candela encesa a una veritat ben dita?

—En què crema.

NOMS EXPRESSIUS

Veieu, per exemple (pres al natural, d'uns cartells penjats en les llotges del teatre Goya, en el míting de diumenge):

—Gremi de lleters amb estable i sense estable. (N'hi ha, també, amb aigua i "sense aigua"?).

—Federació de líquids de Sans.

—Associació d'expenedors de porc de Sabadell. (A Sabadell no n'hi ha gaires, de porcs; els que hi ha, naturalment, són molt vistos).

V. N.

UNA SESIÓ D'ESPIRITISME

El mèdium.—Ara estic parlant amb sa tia. Que vol parlar-hi vostè?

—No, no!... Vostè mateix. Dongui-li expressions de part meua.

ELS · TIPUS DE · LA · SET M A N A

El be

NO parlem del be-persona, de l'home-be, ens referim al be-be, bèstia pacient, que ha estat sempre l'ase dels cops.

Entenem per tipus de la setmana el be de llana; aquell, precisament, que pastura en les ciutats. Sí, en les ciutats també pasturen, els bens; i pasturen en els interiors de les cases, en el terrat o en l'eixida. Pasturen de Pasqua a Pasqua. Semblen nens de casa bona, pobres! Diem pobres perquè de moixaines, de paraules dolces, de llacets i... d'impertinències sí, que en pasturen; però la minestra ai! se l'han de partir amb el gat, amb el gos, amb el lloro, i amb el canari o la cadenera. Després, quan ja estan prou mal criats,

desnerits, aviciats, flacs i neurastènics, aleshores són condemnats a mort, a una mort grisa, casolana... com si morissin de resultes d'una operació mal reeixida... voltats de tota la família que plora, plora a llàgrima viva; el nen pica de peus, i voldria rescatar-lo, l'àvia diu uns mots compungits, la mare sanglota, el marit està groc, i a la minyona li agafa una basca; mentre el lloro, desvergonyidament, recita uns versos del Comendador... la sort que hi acorren el vigilant del barri i el pica matalassos, que havien fet de l'ofici, i conhorten la família.

Imagineu-vos l'alegria de l'àpat en què la família es menja el be!

I què deu fer-ho, que el poble tingui tanta afició al be de Pasqua? Es que hi sent una natural inclinació, com si ell també en fos, de be? Atura't, ploma, atura't, no t'embranquis per aquí.

Peor es meneallo saps? que diria Cervantes; o *non raggionar di lor*, que diria el Dant; que significa: *més val que no en parlem*.

TANTSEVAL

Sitges més que Sabadell

Si, si; ja poden anar dient de Sabadell. Aquí tindrien de venir per contemplar els espectacles d'última moda.

Es una cosa tan inaudita ço que passa, que ens veiem obligats a demanar al senyor director d'EL BORINOT l'admissió d'una crònica semanal de la vida pintoresca sitgetana.

Entrin, entrin que aviat sortirà tot.—Veuen aquell senyor que es passeja pel carrer amb frac i copalta repel·lit per l'arissada cabellera? Doncs ahir pintava decorats i ara pinta la cigonya, fent-se l'hereu legítim del cacic amb la bella perspectiva... de partir-se el botí.—I aquell tan brincadís i cerimoniós? Es de Puerto-Rico i atabala al seu barber perquè li afaiti el cap i les celles.—I aquell que sembla un globus aerostàtic? Ah, no el toquéssiu pas: és l'amo de la plata i un mal xòfer sinistre.—I aquell que ronda amb la cartera sota el braç? Ja el coneixeu: és l'enterramorts que malda desesperadament perquè s'acabi i s'utilitzi l'Escorxador municipal al costat del cementiri, ideal màxim dels julianistes.

Ja ho dèiem que sortiria tot, però hi ha més dies que llonganisses i no volem abusar. Hi ha també—ultra els dies i les llonganisses,—un bordegàs *soi-disant* intel·lectual, que,

del Santuari del Vinyet.

D'això se'n diu ésser conseqüent. I amb aquesta calor que fa! Bé, però l'altre dia ja va estendre el draps suats. Res, sistema fideuer ric.

CAIMITU HILL.

S A L U T E E L I R E !

O gentile trovatore,
che del bel paese vieni,
¿hai arrivato con treni
o navigando in vapori?
¿Hai veduto in sen del mari
le sardine che saltavan?
Gli onde ti mareggiavan?
e hai gitato l'esmorzari?
O udisti nella ferrata,
via dove il treno passa,
la vocce d'una ragazza
che vendi pa e xocolata?
Che porti nelle malette?
Una viola di bel soni,

o un chilo di macarroni
per venderli e fer pessete?
O galantuomo bellino,
io ti sono molto grato,
e m'attristi pel mal rato
che passarai in Barcino.
Ma prego che t'aconsoli,
perchè per paga del viaggio,
te donaremo un formaggio,
e pane con alioli.
Io ti saluto afettuoso:
Addio bello ragazzo
non donare cap mal pazzo,
che il piano e mui llefiscoso.

RAU-RAU

— *Uns tres metres en necessita.*
— *Bé, primer ho preguntaré a la modista.*
— *Ah, aleshores, quatre.*

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LES FIGURES

NOSALTRES, que, fent EL BORINOT, vivim, com és natural, més ensopits que una ostra, cerquem de tant en tant esplais, motius de riure, que ens convenen més que el pa que mengem. Per això, com un sol home, el dimecres passat, agafàrem els trastets i a veure «Amor Metge» manca gent. Prenem l'auto, que fugaç, ni una exhalació, ens duu a la Sala Míria. Ara, si no sabéssim què dir, faríem una descripció de la Sala Míria; però qui no la coneix, la Sala Míria, que és verament admirable?

Sala Míria=(1) distinció, elegància, pulcritud i intelligència, les quatre columnes de la civilització, damunt les quals es sosté el teatre de Molière que l'Adrià Gual, el rapsoda illuminat, ens dóna en son Teatre Intim.

GERMINANT

ESPIGUES I CAMPANONS

JUNY. El camp és ple d'espigues, el camp és ple de campanons. Mentre a la ciutat hi ha un enfarfec antipàtic, mescla de crims i de xafarderies, al camp les espigues surten del bancal, treuen el cap per damunt el marge, els campanons s'obren en els mateixos marges, per les vores del camí, o junt a la cabana rústega.

Allà, en la ciutat, ferro, ferro, ferro. Al camp, la naturalesa va seguint la seva floració, el seu

granar, el seu fruitar, en la pau i en el silenci de les coses; les coses vives fan el curs per dins de la terra, allí on la petjada de l'home no pot arribar, que no pot malmetre-ho.

La mare naturalesa dóna per si sola les seves gràcies, els campanons; el treball constant i pacient en treu el fruit, les espigues.

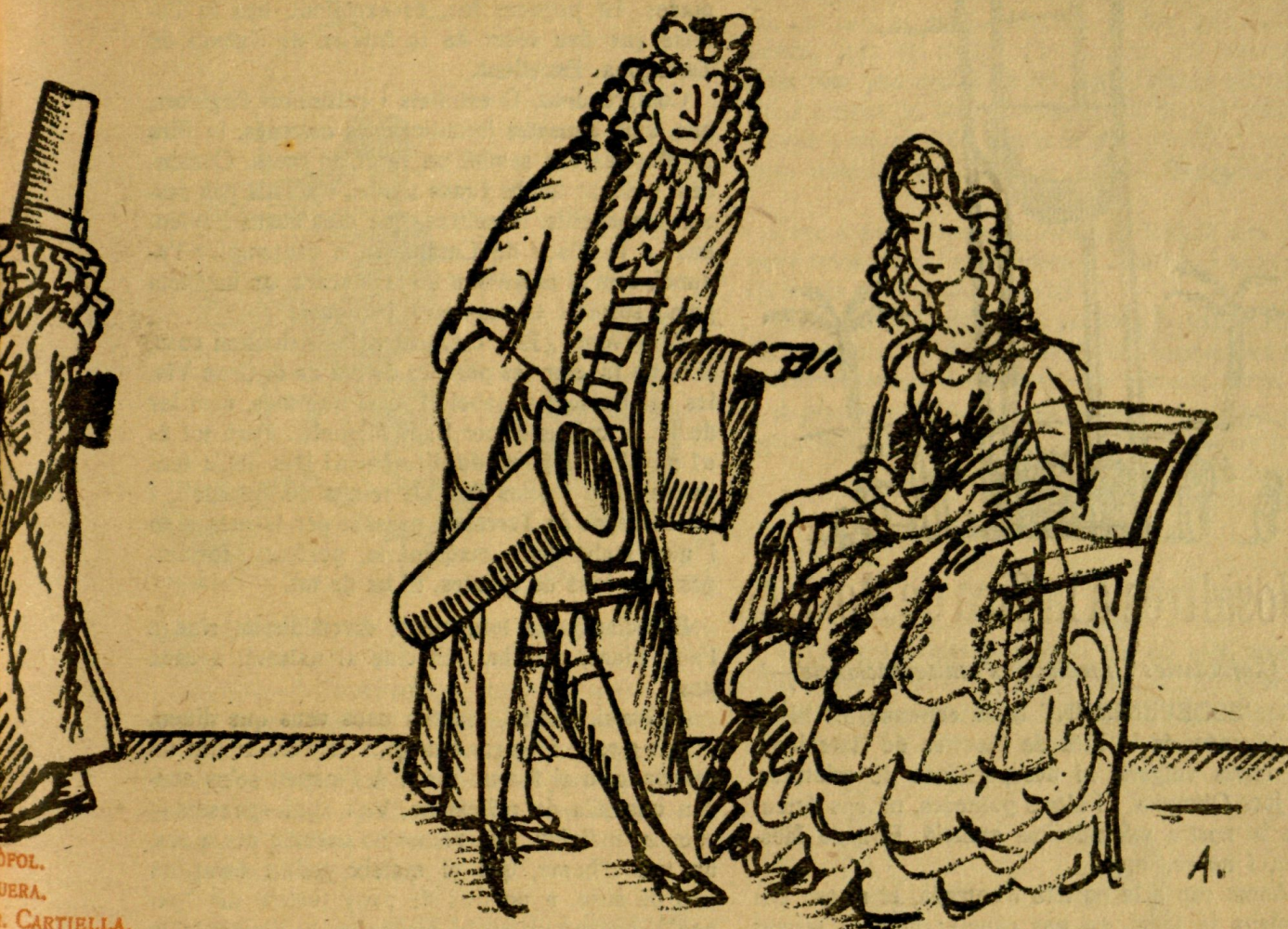
Les nenes i les noies s'ornen els polsos amb garlandes de campanons; els joves duen manats d'espigues.

Mentrestant les abelles volen, daurades, ací i allà, i dansen en magnífiques rodones, sonorament.

Zum-zum, passat per la censura, zum-zum...

EL TEU GERMÀ

(1) Vol dir igual a:

OPOL.
QUERA.
CARTIELLA.

Mocrató: SR. BERTRAN.

Clitandre: SR. CUMELLES.

Lucinda: SRTA. ESPINÓS.

D'AMOR METGE

El Teatre Intim és el teatre més ple, més concorregut de tots, encara que sembli un contrasentit. Però per més concurrència que hi hagi, el silenci és tan gran, i les rialles són tan sonores, que cap bruit no ens destorba de prendre els nostres apunts per donar-ne aquestes figures.

Estan bé, oi? aquestes figures? són boniques, veritat? Això us dirà què devia ésser la realitat! —i no ho diem pas per modèstia.

Aquells personatges dels metges fent consulta, i després fent discursos, ens fan venir de seguida a la memòria aquells altres personatges...

Bé: deixem-ho córrer? Sí, val més.

IGUALADINES

El cor de «la Llàntia» i el de les famoses i mai prou alabades caramelles de l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera, s'estan preparant per a celebrar el centenari d'En Clavé (A. C. S.) Assagen a tot vapor «La Maquinista» i els sentireu cada dia tocar la campana i picar a l'enclusa — que sia dit de pas és picar en ferro fred ...

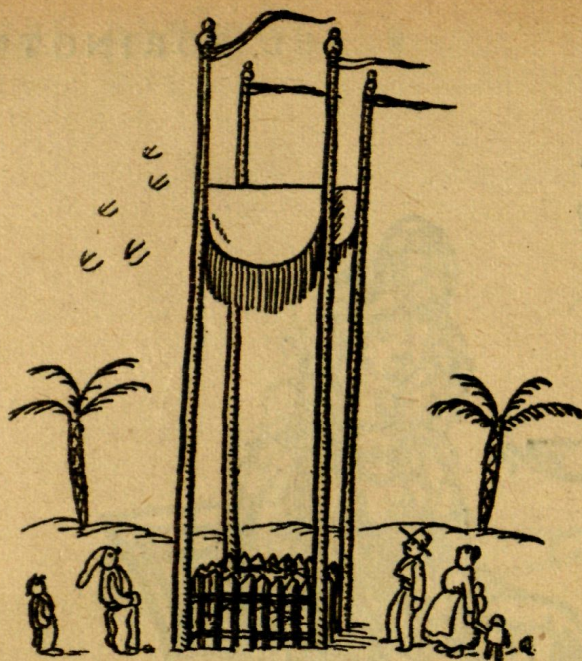
Els pagesos del Sindicat agrícola subvencionen el festival perquè diu que farà ploure ...

En un programa dels espectacles del teatre de l'Ateneu Igualadí de la classe Obrera, hom llegeix «el local més

fresc d'Igualada» ... Nois, no fem coses! una cosa és l'escultura i l'altra l'Agricultura.

No és el mateix, el local més fresc, que el local de més frescura.

El batlle de la ciutat de Noia, és un «gentleman» i un «esportsman» automobilista distingidíssim. Si el veiéssiu fer orfiligranes amb el volant, dirieu que té la distinció d'un conde Zworoski i la valentia d'un Murphy. Però no us fieu de les apariències. Es allò que deia una gentil «girl» (que vol dir noia) igualadina, en veure'l passar per les Rambles (Sucursal de l'Autòdrom de Sitges):— Si tingués tanta traça a portar el volant municipal com el del cotxe, en les sessions constitucionals, no es veuria dessota l'orfiligranada escorsa el llautó.

Nosaltres a la Fira de Mostres

(Xafarderies i revelacions antisensacionals)—

L'ESDEVENIMENT de la setmana, no hi ha més, és la Fira de Mostres de Barcelona. Ni crims vulgars, ni desaparicions de criatures, ni Jocs Olímpics, ni altres petiteses, no ens detenten la nostra valuosíssima atenció. Fira de Mostres, i no res més!

Anem cap a la porteta d'entrada, el mosso ens demana la ídem, no ens coneix; però el senyor Barceló (podria triar-se home i nom més adequat per Barcelo-na?), el senyor Barceló, que ja ens veu d'una hora lluny, per t. s. f. (que deu voler dir telefonia sense fils), comunica l'ordre al mosso de la porta:

—Pas, pas al BORINOT!

Aleshores el porter s'inclina reverentment, i fem l'entrada triomfalment (en vers).

Tot seguit, un parell de senyors molt elegants ens agafen, ens estiren, ens menen al stand número... bé, el número tant-seval! és l'stand del millor xampany: Canals i Nubiola. En ésser-hi ja ens trenquen una botella, i, glu-glu-glu, ens n'omplen tantes copes com volguéssim... Mentre, donant-nos uns copets a l'espatlla, ens diuen:—A la salut d'EL BORINOT... Enten?... amb EL BORINOT ens agrada estar ben bé.

Agraïm la finesa i prometem de parlar-ne públicament. Amén.

Passem per davant del stand de l'estanc, sen-

tim una veu:—Ei, BORINOT, BORINOT! Teniu, fumeu,—ens allarguen un puro dels de les grans diades. Hi peguem foc, és excellent, ens fa l'efecte que deu ésser de la fàbrica de Tabacs de Tarragona. Excellent.

Comprendreu, O estimats i cultíssims llegidors, que, amb aquestes immillorables estrenes, la Fira de Mostres ens sembli un jardí de roses. Comencem a donar tombs i més tombs, i a cada pas restem embadalits. Nosaltres, que dies abans havíem anat a la Plaça de Catalunya, a contemplar l'anunci, com si baixéssim de la Muçara, no hauríem pogut sospitar tantes coses boniques.

Pensàvem: ¿Fira de Mostres?—Bah! una cosa, si fa no fa, com les parades de fira de la Gran Via, les del Passeig d'Isabel II, o el que més, com les de la Barceloneta, per Sant Miquel... Però tot és u! no n'hi ha poca, de diferència! Des de la tenda de plats i olles fins als teixits de Sabadell, i als borregos de Terrassa, passant per la més gran i més atabaladora maquinària, perfums, formatges i cordons de sabates, hi ha de tot.

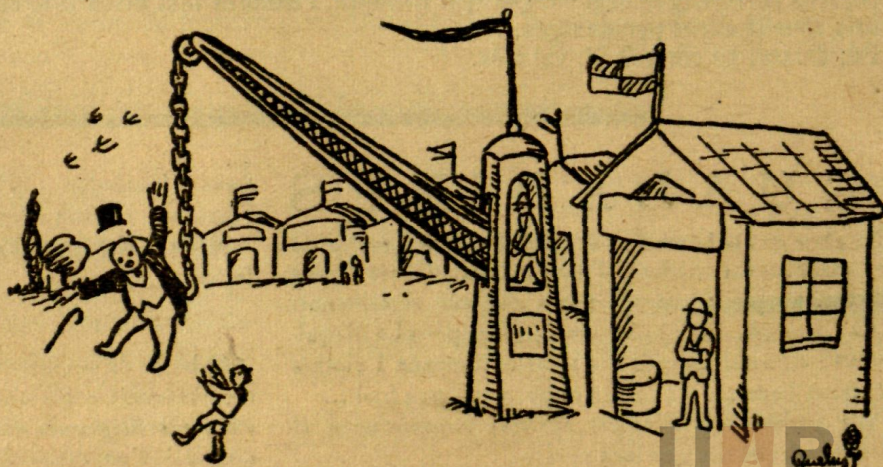
Espectacles de tota mena, divertidíssim cine a l'aire lliure, més ben dit cine al natural, a cada pas.

—Guaiti, guaiti!—sentim unes veus que diuen.

Ens girem, i veiem una grua estirant amunt un senyor, com si fos un sac... A l'instant se'ns acuden una pila de reflexions. Ve't aquí—pensem—com un individu, que potser no serveix per a res, un tros d'home, que el mateix podria ésser un tros de suro, o un tros de pany (volem dir "panyo"), sense que en la humanitat es conegués la diferència, per virtut d'una maquinària de ferro se'n puja amunt, amunt, fins a semblar qui sap què...

Però, deixem-nos de cabdries i de reflexions, i anem tombant.

Successivament contemplem: tapissos, guitarres, màquines d'escriure, colorants, rellotges, estufes del temps, és a dir geladores i frigorífics, pianos, escuradents... En ésser als escuradents, sorprenem aquesta conversa, entre un jove i una

noia, que semblen de casa bona. I llur parlar és tan distingit... Escolteu:

Diu ella:—Mira, Caimito, qué preciosidad de

escuradientes. Voy a feriarle un paquete, para habiendo comido.

Diu ell:—*Te lo agradezco mucho, Josesita... pero por lo que como... sabes?... Bien; es una broma, es claro... De todas las maneras, mira: màs me estimaría que me regalaras un paquete de buñuelos: los de la "antigua Solves" son de primera.*

—*¡Qué gracioso!*—torna ella.

Absolutament autèntic.

Acabar de sentir aquella conversa distingida, i apretar a córrer tot és u. Apretem a córrer fins al nostre stand, que es troba al capdamunt de tot, cap a l'esquerra. Reposem en el nostre stand, mentre d'allí estant contemplem el panorama de Barcelona.

Al fons hi ha el Tibidabo. Ens ve al pensament aquella pensada del senyor Alòs, l'ex-regidor d'hilaritant memòria, i fabricant de tricornis, el qual proposava de portar les aigües de la mar i del Llobregat al cim del Tibidabo, allí en uns dipòsits grans—no mai tan grans, però, com el seu cap—per netejar Barcelona.

Trobant-nos en plena Fira de Mostres, no és d'estranyar que ens vingui això al pensament, com a mostra de fins a on pot arribar la humana intel·ligència!

Reposats, i revinguts, deixem el nostre stand, i davallem, una altra vegada, al cor de la Fira. Caminem i caminem, en sec sentim una oloreta fina, que ens posa la boca a punt de solfa. Tenim tard, hem de dur les quartilles a les màquines; però aquella oloreta pot més que el fer tard, i més que totes les màquines juntes. Ens aturem. Mirem l'stand.

—Ola! Aquest sí, que és de casa, és l'Esteve Riera; hi estem abonats—exclamem.

—Oh! Déu el guard, senyor BORINOT: passi.

Allí veuran, senyors, una cosa admirable: un forn elèctric, el primer i únic a casa nostra, per a

fer dolços i pastels. Per una banda tiren la farina, els ous, el midó, el sucre, el foc; per l'altra banda, just el temps d'atravessar un canonet, prim com una agulla de fer mitja, surten els dolços i pastels ja fets. Aleshores, un joc de palanquetes pren el dolç que més ens agrada, i, amb gran cortesia, ens el deixa a la boca. Admirable!

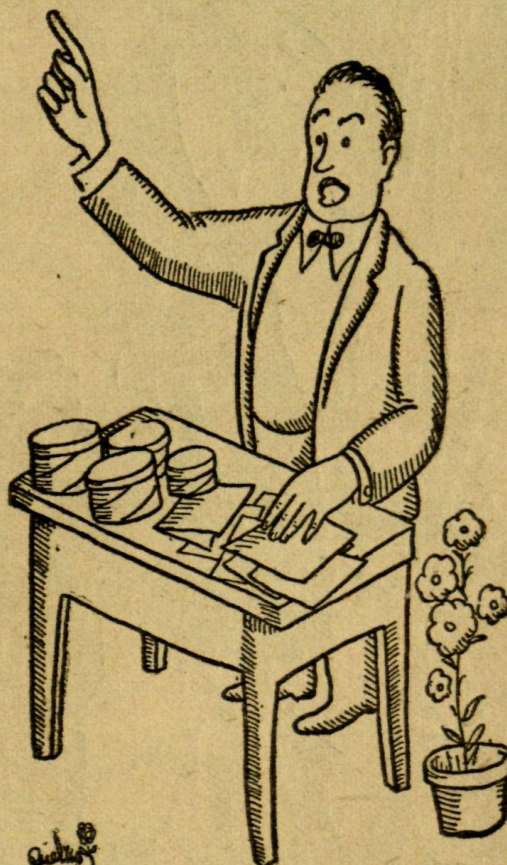
Pam a pam, doncs, la Fira de Mostres ens resulta restaurant, bar, brasserie, dolceria, i annexes. Què més pot un hom desitjar?

Amb aquesta satisfacció, acabada la nostra visita, anem a sortir de la Fira. Amabilíssimament un seu representant ens acompanya fins a la porta.

A prop de nosaltres, vora la porta, veiem un senyor, amb un nen, que podria molt ben ésser que fos el seu fill, amb un munt de papers. Tenen un gran aire, i ens fan molt de respecte.

—Aquest senyor—diem al nostre acompanyant—deu haver emparaulat més de mitja Fira de Mostres.

—Ca home—ens respon—: els qui més papers duen, pensi que menys negoci donen... Molts arrepleguen papers per la dona de casa, per encendre el foc, per fer paperines, per entretenir la maina-

da, o per altres usos domèstics, fàcils de comprendre. N'hi ha que n'arrepleguen per una dèria que tenen. Aquí mateix veu aquest senyor, que vostè m'acaba d'assenyalar. Aquest senyor és el senyor Bastons, colleccionista de prospectes...

Ja veieu si n'hi ha, de coses, i si en té d'utilitats, la Fira de Mostres!

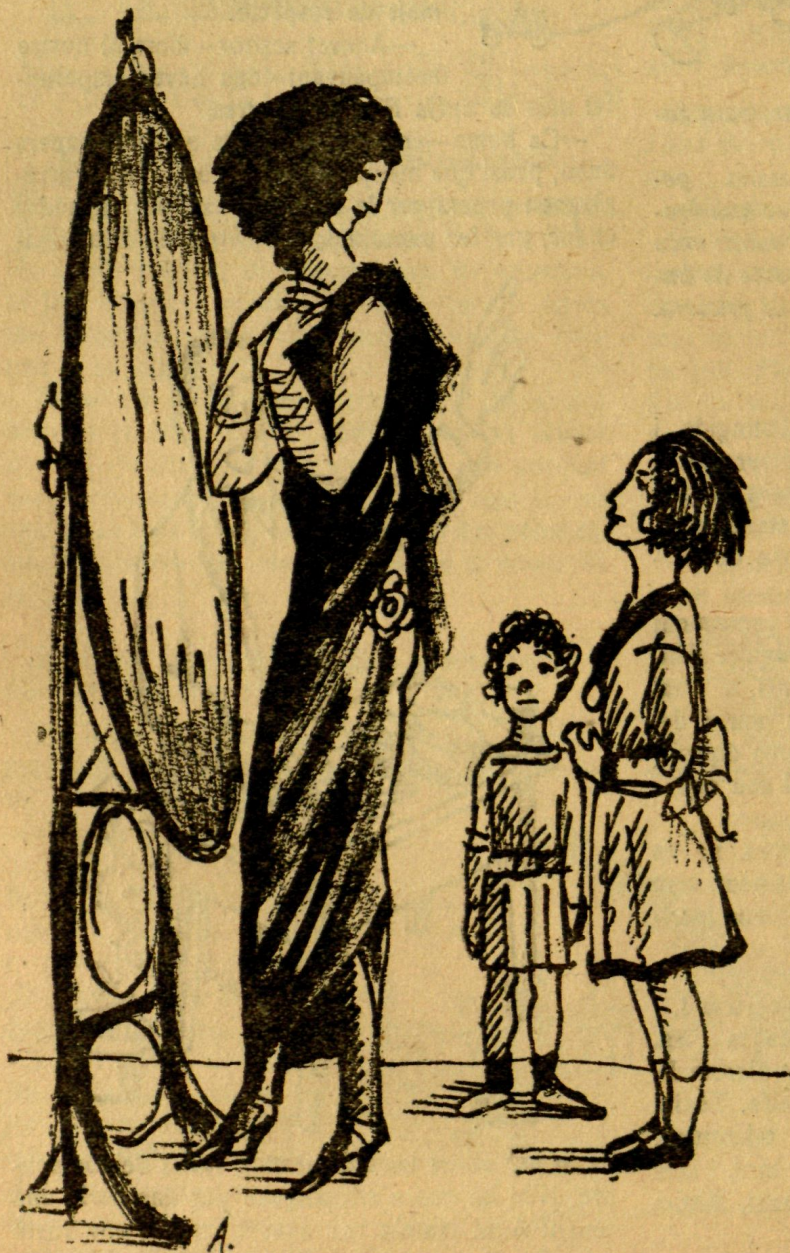
REPÒRTER.

BALAGUERINES

ARA, amics, ens ha caigut un estiuejant (!) ... Estiuejant i xicot tot d'una peça, que amb el pretext d'ésser administrador de no sabem quina classe de societat «humanitària», fa inútil i ineficaç la tasca d'agutzils, rètols anunciadors i de veïns escrupulosos.

Res; ens ha caigut la grossa. Ho fa massa fort l'amic; està bé que per lluir el títol de soci «humanitari» en faci una de crespada, però mai tant per a que quedi a la Ciutat el seu nom adherit a la paraula «accident, escàndol, etc.» Què faran, home, què faran els agutzils si els preneu l'empleu?

NOGUERA

INFANTÍVOLA

—Mamà: sense pensar m'he menjat el dolç d'En Janet.

—I ell s'ha quedat sense?

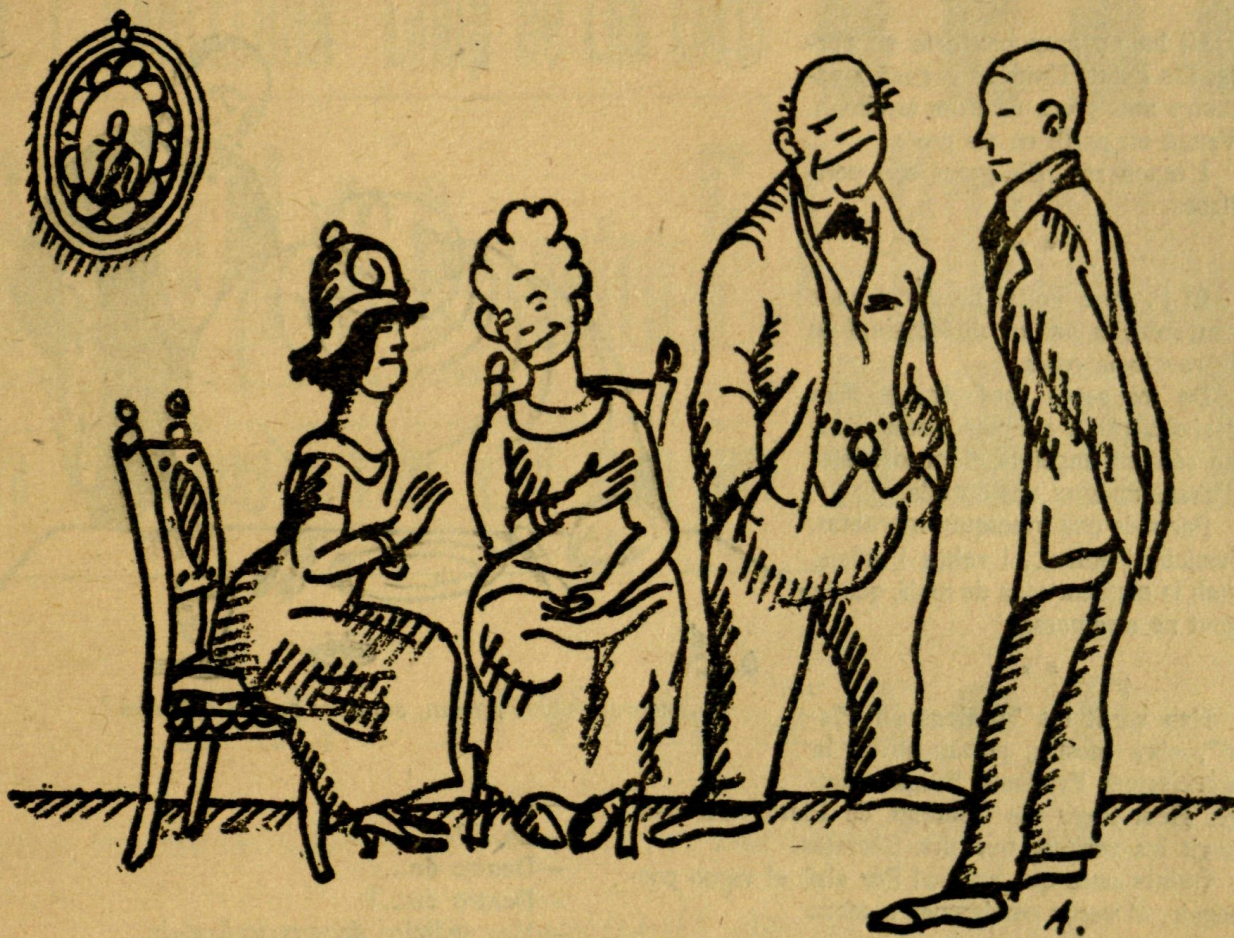
—No; ens hem partit, com a bons germans, el meu.

A Montjuïc

Diumenge, acabats els postres, jo i el meu company Guillem, per no avorrir-nos, anem a la Grrran Fira de Mostres. Ja sabeu tots que de dit a fet, molta estona hi va. Quan allí dins vam entrà, ja el dinà havíem paït. I així, pocs moments passats, als molts Stands que guaitàvem un de nou n'hi agregàvem, ço és: l'Stand afamats. La panxa ens feia arabescos, i per calmar son enfado, prenguérem un mantecado al bar dit: Stand Refrescos. Ja aliviat el nostre mal, tornàrem a nostre intent visitant primerament l'Stand d'Arte Nacional. Com que sols a la cassola i estofat el brau m'agrada, marxàrem d'una arrencada vers l'Stand de Xirinola. Aquí amb les decents persones vàrem fer brometa sàvia; després vam anà a la gàbia que s'anomena Stand Mones. Totes les mones són fortes, no escolten quan enraono, fan broma amb l'Anís del Mono i es mouen amb passes tortes. Veiérem més endavant l'Stand d'un senyor molt "maco", que va obsequiar-me amb "tabaco" (amb "tabaco" del Stand). Seguint per aquells indrets vam senti un motor petar, i son Stand vam trobar, anomenat Stand Pets. Ens va deixar admirats un Stand de vidres i llunes, banys, "lavabos" i tribunes, que es diu: Stand Reservats. Per fi, vist teixits i "aprestos", agricultura i recs d'horta, vam sortir per una porta anomenada Stand Llestos. I parlant de tot, m'admira que no noti el comerciant que allí ses mostres portant diu ben clar que són... de fira.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca RIU-SEC

Aquest número ha passat per la censura militar.

GENTE BIEN

—Com! 50 duros i sense quarto de bany?

—No ho necessitem! Com que cada dos anys anem a passar una temporada a Caldetes, allí ja ens banyem, sap?

SETS I VUITS

El número 30 d'EL BORINOT serà dedicat al Corpus. El número 31 serà dedicat a Sant Pere, festa major de Reus, i del seu campanar. Segons notícies que posseïm, de bona tinta, serà un, no un dos èxits.

* * *

Diu que les cèlebres catarates del Niàgara estan a punt de desaparèixer.

Malaguanyat! Ara que el municipi anava a establir el proveïment d'aigües en gran escala, per mitjà d'unes conduccions directes amb aquelles catarates!

* * *

Fa una mà de dies que no veiem aparèixer en lloc el senyor Torras, llegítim representant de Badalona-Granollers.

Tothom diu:—A on es posa? què deu fer? amb què dimoni està enfeinat?

Deu ésser que Badalona, i Granollers-La Roca, li deuen donar molt què fer... i, com que ell és tan íntegre, deu voler complir bé.

* * *

Les Rambles ja tornen a estar tapades, però les Rambles no tornen a estar asfaltades. I no és per cap tacanyeria o combina de la Companyia, no: és perquè diu que així fa més bonic, és més poètic, sembla més al camp... amb sots i munts irregulars... perquè ens faci l'efecte que passem per valls i muntanyes.

Mireu si n'hi ha, de bona gent; que ens regala amb aquestes delícies.

* * *

El món roda. A Rússia van llogant-se els palaus dels vells tzars, com qui lloga un edifici de despatxos. En aquest món tot serveix; si no per una cosa, per una altra.

* * *

Hi ha un gran conflicte en porta. Els Estats Units es neguen a admetre més grocs en llurs territoris. Veuen un perill en els grocs.

I tenen raó. Els grocs són perillosos.

El P. Pere Voltas ha donat unes conferències parlant de Rússia, i de la revolució russa.

De les seves conferències hom desprèn que si els bolxevistes d'ara no són uns angelets, els absolutistes d'abans no eren uns anyells.

Per més que prediquin moralitat, justícia, i ordre... i voltes i voltes, amb la mateixa roda de molí, que la gent no s'empassa.

Han sortit els "Diàlegs de Plató", obra mestra, pertanyent a la merèssima Fundació Bernat Metge. Hem llegit els "Diàlegs de Plató". Hi hem llegit les veritats que diu Sòcrates.

Quines unes que en diu! Per això el varen perseguir, el varen condemnar a mort.

Diumenge es celebrà al Goya un míting pel reconeixement de la propietat industrial. Entre els oradors hi hagué el senyor Josep Vergés que en sap un niu i que parla com un rossinyol.

Aquest senyor és barber. No és fàcil que li prenguin el pèl.

Nedem en una mar de milions: darrerament va a fer-ne pesca la Unió Naval de Llevant, que es veu que allò de l'incendi del Nou Vulcà no l'afecta gens ni mica. Endavant!

Vinguin milions en obligacions, accions i omissions. EL BORINOT total s'ha subscrit per setze... perquè vegeu la seva puixança econòmica. Els beneficis els repartirà entre els seus subscriptors.

Una escena de Madrid (rigurosament històric).

—Ola, amigo: ¿cuál es la última noticia de las niñas desaparecidas?

—Dice que parece que fueron vistas pasar por...

—Por...?

El cambrer.—*Què farem, senyor: cabell o barba?*

—En...

—En...?

—Dentro de...

—Dentro de...?

—Hay indicios de que una vieja...

—Una vieja...?

—Un portero ha declarado...

—Ha declarado...?

—Me voy a comer...

—Hombre: podrías convidarme? Detrás de las niñas desaparecidas ni de comer me acuerdo.

Les últimes notícies detallades de les eleccions franceses ens fan assaber que entre els diputats hi ha dos dentistes.

Tanmateix val més dos dentistes, que dos arrenca-quaixals.

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

Te i Ona.—Company! tampoc no ens acaba de guixar, aquesta vegada.

Redis.—Ja veu que per ara no es poden publicar, perquè manca el fonament.

Un grup de llegidors (i també compradors?) de Sabadell.—Ah, amics! no hi ha manera de ficar-s'hi: no en teniu idea.

Canonades.—No pot passar,

Orim.—Va bé! Visca! Trameteu-nos aquelles publicacions que ens dieu.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR

"F. C. BARCELONA" Camp de Les Corts

D u n d e e contra F. C. Barcelona

De la Primera Divisió de la Lliga Escocesa de Professionals

Campió de Catalunya

Dia 5 de juny : a les 6'30 de la tarda

EL BORINOT

*que és el setmanari de més circulació, dedicarà el
número corresponent de la diada, al*

C O R P U S

Portarà molts gegants

LECTURA RECOMANADA

ELS HEROIS, de PRUDENCI BERTRANA, Premi Concepció Rabell en els Jocs de 1922. — ANIMES ATUÏDES, de J. ROIG RAVENTÓS, Mateixa distinció en els de 1923. — ELS SANTS DE CATALUNYA (VI volums), de LLORENÇ RIBER, que ha obtingut, enguany, el premi Concepció Rabell. — L'HERMITÀ MAURICI, de J. ROIG RAVENTÓS. Premi Fastenrath.

Poden adquirir-se a totes les bones llibreries i a

EDITORIAL CATALANA, S. A. :: RAMBLA SANT JOSEP, 16, pral.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Any II-Núm. 28
5 de juny 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

La senyora.— El meu marit no pot trigar. Passi, sense compliments; aquí estarà com a casa seva.

El senyor.— Eh? Com a casa?... Doncs, me'n torno.